

Goud maar niet grijs gedraaid

Mijmeringen bij vijftig jaar Jongerenkoor Christus' Hemelvaart

Alex van Megen, vicevoorzitter kerkbestuur

Het komt niet vaak voor: een gouden 'jongerenkoor' dat een 'puberlengte' ouder is dan het gemengd koor. In onze parochie is dat het geval. Vijf jaar geleden stonden we stil bij 45 jaar JCH en de volgende maand pakken we uit 'omdat Abraham en Sarah naar de Elisabeth komen'.

In meerdere opzichten valt het vijftigjarige koor op. Allereerst is dat haar trouw. Zij gooide het bijltje er niet bij neer toen de Christus' Hemelvaartkerk geen toekomst bleek te hebben, maar zij zocht een thuis in de H. Elisabeth. De koorleden gaven daarmee een goed voorbeeld dat, naar mijn mening, nú meer dan ooit navolging verdient.

De betrokkenheid van de koorleden bleek en blijkt uit meer dan repetities en uitvoeringen alleen. De vroegere kindernevendiensten wil ik hier niet zozeer aanhalen, want die waren ver voor mijn tijd. Het is niet vaak dat ik dat kan zeggen. Het gaat mij om de inhoudelijke voorbereiding op de vieringen die zij muzikaal omlijsten. Die staat als een huis. Op een geheel eigen wijze proberen zij aan te sluiten bij de thematiek die de lezingen van de betreffende zondag ons voorschotelen.

De klankkleur van JCH geeft mij dikwijls kippenvel: over gouden kelen gesproken! Zelfs als ik bij een enkele tekst mijn wenkbrauwen optrek - je leest weleens wat - is het altijd genieten van de kwaliteit van de zang. Met zó'n club kun je als parochie voor de dag komen. Ik beseft dat dit trouwens voor bijna al onze koren geldt, zelfs enkele die door natuurlijk verloop onder druk staan.

Ons Graafse jongerenkoor - ik blijf het zeggen - hecht waarde aan haar eigen identiteit. Daarnaast staat zij open voor vernieuwing. Soms wat aarzelend, maar positief meedenkend komt er stevast een "ja" op een vraag vanuit het kerkbestuur. Ik heb daar respect voor, want de wil en de moed om samen stappen te zetten naar een onbekende toekomst zijn niet vanzelfsprekend. Desondanks durft JCH het de vaste gezangen van de H. Mis te leren en hebben zij, als eerste, hun tanden in het Credo gezet. Wij juichen deze optimistische grondhouding van harte toe, omdat wij zónder nergens zijn. Als een koor teveel hetzelfde rondje loopt, als het repertoire niet wordt vernieuwd of tenminste aangevuld, dooft het vuur langzaam.

Een uitdaging aannemen, wakkert het aan

Nadat zij de afstand tussen Grave-West en de binnenstad overbrugde, onderdak in de Dom vond en met hen andere parochianen de weg naar de andere kerk vonden, wordt het nu tijd om de laatste brug te bouwen. Met enige terughoudendheid gooi ik het bommetje tóch. Pastoor Aarden kijkt op menige zondag met zijn hand als zonneklep richting Nederasselt om een koor te ontwaren. Wat zou ik onze koren graag in de banken zien, dichterbij het priesterkoor, dichterbij het centrum van de liturgie. Dan zijn wij allen werkelijk verenigd rond het altaar van de Heer. Gastkoren hebben laten zien en horen dat het kan. Zelf moeten we er nog werk van maken. En ja, JCH was en is bereid hierover mee te denken. Het is er, misschien door mijn eigen schuld, alleen nog niet zichtbaar van gekomen. Door het zo zwart op wit te stellen, heb ik een stok achter de deur.

Op zondag 19 februari vieren we het bijzondere jubileum tijdens de gezongen Hoogmis van 11 uur. Aansluitend biedt het kerkbestuur de leden van JCH een receptie aan in de Hemelvaartzaal. Daarna is er voor oud-leden en belangstellenden een "liederentafel" in de kerk. Meer informatie volgt via het koor zelf.

Met bewondering en respect feliciteert en dankt het kerkbestuur niet alleen het jubilerende zanggezelschap, maar alle koren van Escharen, Gassel, Grave en Velp. In 2017 vervolgen wij de gesprekken om hun toekomst met vertrouwen tegemoet te treden. Op verschillende momenten willen wij hen naar buiten laten treden, laten zingen.

Juist dat sámen zingen maakt van koor en kerkvolk één groot kerkkoor. En dat is, zo is mijn stellige overtuiging, het allermooiste. Wij zijn namelijk geen verzameling individuen, maar een gemeenschap. Een - nota bene! - Eucharistische gemeenschap die iets te vieren heeft. Je doet dat niet alleen. Daarom is de H. Mis geen voorstelling, maar liturgie waarin gebeden, lezingen en liederen hand in hand gaan en op elkaar aansluiten.

JCH laat dat zien. Zij verzorgt geen concerten die hinderlijk onderbroken worden door lectoren, priesters en acolieten; zij breekt evenmin een waardige eucharistieviering af met liederen die, weliswaar vroeger bekend van radio of televisie, niets met God, Christus en Zijn Kerk te maken hebben. Ik dank God op mijn blote knieën voor een koor dat met haar tijd meegaat en kiest voor een inhoud waarin wij ons als Gods volk onderweg kunnen herkennen.